

Arrest

nr. 216 958 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Waversesteenweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1978.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 december 2015. Op 18 december 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara afkomst. U bent ongeveer 48 jaar geleden geboren in het dorp Dehkor Delawar, in het district Sheikh Ali, provincie Parwan. U heeft daar gewoond tot u rond uw twaalfde naar Kabul trok. U bracht vijf jaar door in Haji Camp in Peshawar, Pakistan, omdat er geen werk was in Afghanistan. U keerde nadien terug naar Kabul. Doorheen uw leven in Afghanistan en Pakistan beoefende u verschillende jobs, waaronder dat van winkelier, straatventer, elektricien en tapijtenmaker. Uw echtgenote en drie kinderen verblijven momenteel nog in Kabul.

Uw jongere broer M. N. (...) sloot zich aan bij de Hezb-e-Wahdat partij rond zijn vijftiende. Gedurende drie jaar was hij adjunct-commandant van S. S. (...) tot hij rond zijn 24e omkwam in gevechten met de taliban in Sheikh Ali, Parwan. De taliban vertelde uw oom langs vaderszijde dat uw broer drie talibanstrijders had omgebracht. Zij zouden de dood van hun strijdmakkers door toedoen van uw broer willen vergelden door drie personen van uw familie te doden. Nadien werden bij u thuis in Kabul twee brieven gedropt. Na ontvangst van de eerste brief verhuisde u naar het huis van uw schoonvader. Uw buur, mullah Khair Mohammad, een voormalig lid van de taliban die de taliban verlaten had en voor een telecombedrijf was gaan werken, was de neef van de talibancommandant A. M. (...) die u wilde ombrengen. Hij waarschuwde u en adviseerde u het land te verlaten. Drie dagen na ontvangst van de tweede brief van de taliban, in de maand sunbula (oktober) van het jaar 2015, verliet u Afghanistan.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, een zwart-wit foto van uw broer, een attest van uw huisarts, een attest van uw spoedopname in het ziekenhuis op 13 december 2016, een bevestiging van uw afspraak op de dienst Neuropsychiatrie, een voorschrift voor een IRM-hersenscan en een brief van de dienst Hematologie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over het tijds kader waarin de activiteiten van uw broer voor Hezb-e-Wahdat zich afspeelden en uw verklaringen helemaal niet stroken met objectieve geschiedkundige informatie over Afghanistan. U verklaart dat uw broer zich rond zijn vijftiende aansloot bij Hezb-e-Wahdat (gehoorverslag CGVS, dd. 20.07.2017, p. 14) en dat hij ongeveer 18 maanden voor uw interview bij de DVZ op 28 januari 2016, rond zijn 24e (verklaring DVZ, 28.01.2016, vraag 17), omkwam in een hinderlaag van de taliban in de streek van Sheikh Ali (CGVS, p. 14, vragenlijst CGVS, vraag 5). U situeert de activiteiten van uw broer voor Hezb-e-Wahdat m.a.w. ongeveer tussen 2005 en 2014. Anderzijds spelen de verschillende gebeurtenissen die u aanhaalt zich meer dan een decennium eerder af dan de levensloop die u van uw jongere broer schetst. U spreekt van de gevechten die in Kabul aan de gang waren tussen Hezb-e-Wahdat, Shorai Nezar, Hezb-Islami, Ittihad en Jamiat, waardoor uw broer besloot zich aan te sluiten bij Hezb-e-Wahdat (CGVS, p. 14). De burgeroorlog in Kabul tussen die verschillende fracties speelde zich echter in 1992-1996 af (zie administratief dossier). U verklaarde bij de DVZ dat uw broer een commandant was bij Hezb-e-Wahdat toen de taliban Kabul innam (vragenlijst CGVS, vraag 5). De taliban nam echter reeds in het jaar 1996 de macht over in Kabul (zie administratief dossier). Ook verklaarde u dat uw broer samen met S. S. (...), de commandant van Hezb-e-Wahdat gedood werd door de taliban, terwijl objectieve informatie in het dossier aantoont dat de welgekende Hezb-i-Wahdat commandant S. S. (...) in 1998 reeds gedood werd door interne twisten in de Wahdat-fracties. U verklaart verder zelf dat de foto van uw toen 23-jarige broer genomen is in een periode zonder camera of televisie (CGVS, p. 14). Deze verklaring valt niet te rijmen met uw hierboven beschreven verklaringen dat uw broer in 2014 op 24-jarige leeftijd gedood zou zijn. Uit uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat de activiteiten van

uw jongere broer bij Hezb-e-Wahdat zich ongeveer twintig jaar geleden afgespeeld hebben. Het is weinig aannemelijk dat de taliban, omwille van feiten die uw jongere broer gepleegd zou hebben ten tijde van de burgeroorlog, twintig jaar later zich plots zou willen wreken op u en uw familie.

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in het jaar tot enkele maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 17-18; vragenlijst CGVS, vraag 5) en geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuit gehaald wordt. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de talibancommandant die uw leven bedreigde P. S. (...) heette, ook wel mullah S. (...) genoemd (vragenlijst CGVS, dd. 28.01.2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de talibancommandant die u naar het leven stond mullah A. M. (...) heette, die werkte voor mullah malek G. (...) (CGVS, p. 7, 16-17). U bevestigt tijdens het gehoor geen andere bedreigingen ontvangen te hebben (CGVS, p. 16). Op geen enkel moment tijdens het gehoor vermeldt u P. S. (...) of mullah S. (...). Van een asielzoeker die vervolging vreest in zijn land van herkomst wordt verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over zijn vervolgers. Het feit dat u nalaat dit te doen, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Bij de DVZ verklaarde u vervolgens dat deze talibancommandant, P. S. (...), u na de dood van uw broer drie brieven zond (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u aanvankelijk, en meermaals, één brief ontvangen te hebben (CGVS, p. 5, 16), waarna u deze verklaring bijstelt en verklaart eigenlijk twee brieven ontvangen te hebben (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, spreekt u opnieuw van slechts één brief (CGVS, p. 18). U probeert uw tegenstrijdige verklaringen uit te leggen door de tolk die u bijstond tijdens het interview op de DVZ te beschuldigen van leugens (CGVS, p. 18). Deze verklaring kan uw geloofwaardigheid vanzelfsprekend niet herstellen. Het verslag van het interview bij de DVZ werd u immers ook voorgelezen in het Dari, waarna u het ondertekende. Bovendien zijn zoals hierboven aangehaald uw verklaringen doorheen uw gehoor op het CGVS over het aantal brieven dat u ontving eveneens tegenstrijdig.

Verder verklaarde u bij de DVZ dat de neef van de talibancommandant u bedreigd had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat de neef van de talibancommandant u gewaarschuwd had dat de taliban u wilde doden en u geadviseerd had om te vluchten (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ de naam van de neef van de talibancommandant niet te kennen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer dat de neef van de talibancommandant een buurman van u was die mullah Khair Mohammad heette, en dat hij nadat hij de taliban verlaten had bij een telecombedrijf aan de slag was gegaan en later is omgekomen bij een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 7, 16-17). Bij de DVZ verklaarde u vervolgens tot tweemaal toe dat de neef van de talibancommandant persoonlijk naar u was toegekomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor benadrukt u echter, op de vraag te vertellen over het bezoek van de neef van de talibancommandant, dat hij enkel een brief gedropt had bij u thuis toen u op een huwelijksceremonie was en dat u hem niet gezien had (CGVS, p. 17). Vreemd, gezien u voordien nog had verklaard dat hij op uw deur had geklopt en u adviseerde te vertrekken en te ontsnappen (CGVS, p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u in uw voorgaande interview bij de DVZ verklaard te hebben persoonlijk met de neef van de talibancommandant gesproken te hebben (CGVS, p. 18). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien legt u hierover tijdens uw gehoor op het CGVS eveneens tegenstrijdig verklaringen af.

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over waarom de talibancommandant u vervolgde. Bij de DVZ verklaarde u dat in de talibanbrieven stond dat uw broer vier talibanstrijders vermoord had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer tot driemaal toe dat uw broer drie talibanstrijders gedood zou hebben (CGVS, p. 10, 13, 17) en eenmalig van drie à vier talibanstrijders (CGVS, p. 16). Het mag verbazen dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen wat de reden was waarom uw vervolgers met u wensten af te rekenen. U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over wie van uw familie gevisieerd werd door mullah A. M. (...). Bij de DVZ verklaarde u dat in de brieven stond dat u en uw vader vermoord zouden worden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer dat ze uw vader niets deden omdat hij oud was en vanzelf zou sterven (CGVS, p. 17). Uw verklaringen over wie wel en niet gevisieerd werd door mullah A. M. (...) zijn eveneens weinig plausibel. Zo verklaart u dat de taliban de door uw broer omgebrachte talibanstrijders zou wreken door drie personen van uw familie te doden (CGVS, p. 16). U verklaart echter dat uw oom langs vaderszijde, nochtans een volwassen mannelijk familielid, niet bedreigd werd (CGVS, p. 17). Gevraagd

hoe dat kwam, verklaart u dat hij niets verkeers gedaan had (CGVS, p. 17). Daarna verklaart u dat hij niet gevisieerd werd omdat hij een oude man was (CGVS, p. 17). Waarom u, uw echtgenote en drie kinderen, die evenmin iets te maken hebben met de dood van de drie talibanstrijders door toedoen van uw broer, dan wel een doelwit zouden zijn voor de taliban mag een raadsel heten. U verklaart dat uw echtgenote en kinderen regelmatig van huis veranderen in Kabul en dat uw echtgenote 's nachts in het geheim naar het huis van uw vader gaat (CGVS, p. 3-4, 8). U zou uw echtgenote vragen of ze niet lastig gevallen wordt en zij en uw kinderen zouden een ondergedoken bestaan leven waarbij uw kinderen sinds vier à vijf jaar niet meer naar school gaan en zij overdag niet buiten komen (CGVS, p. 8-10). U stelt dat de taliban, indien deze zou weten waar uw echtgenote en kinderen zich bevonden, hen zou vermoorden (CGVS, p. 18). Het is weinig plausibel dat u overtuigd zou zijn van de barmhartigheid van de taliban ten opzichte van uw vader en oom langs vaderszijde, maar niet ten opzichte van uw echtgenote en kinderen waarvan de oudste slechts twaalf jaar oud is en de jongste zes geworden is (CGVS, p. 4, 9).

Tot slot is het weinig plausibel dat de taliban u middels één of meerdere brieven zou verwittigen van hun intenties om u te doden (CGVS, p. 5, 16, 17). Het waarschuwen van een gevisieerd persoon dat men zich zal wreken door hem te doden werkt in het algemeen immers contraproductief voor het welslagen van het plan op wraak. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u weinig verhelderend dat ze het zo zeiden omdat ze van de regio zijn en herhaalt u dat ze een brief zonden wanneer u niet thuis was (CGVS, p. 17).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit, maar niets over uw vluchtmotieven. Ook de zwart-wit foto van uw broer toont uw asielmotieven allerm minst aan en werd reeds besproken in het kader van uw incoherente situering van uw asielrelaas in de tijd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over deze foto bevreemdend zijn en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo zou het de enige foto van uw broer zijn die niet vernietigd werd door uw moeder na zijn dood (CGVS, p. 14). Toch zou u deze foto slechts voor het eerst in Brussel gezien hebben en zou u deze foto daarvoor nooit gezien hebben (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe dat komt, stelt u weinigzeggend dat uw zus deze misschien geprint heeft (CGVS, p. 12). Anderzijds verklaart u dan weer uw familie gevraagd hebben deze foto niet op te sturen omdat u er altijd droevig van wordt bij het zien van deze foto (CGVS, p. 14). Verder legt u een aantal documenten neer betreffende uw gezondheidstoestand: een attest van uw huisarts betreffende uw fysieke aandoeningen, een attest van uw spoedopname in het ziekenhuis op 13 december 2016, een bevestiging van een afspraak op de dienst Neuropsychiatrie, een voorschrift voor een IRM-hersenscan en een brief van de dienst Hematologie. Er moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast dient er worden vastgesteld dat uw medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw Hazara herkomst (CGVS, p. 16, 18), moet vooreerst worden gesteld dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 16 april 2016 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst naar een aanslag in Ghazni waarbij Hazara's omkwamen (CGVS, p. 18) en u stelt dat Hazara's onderweg altijd tegengehouden worden (CGVS p. 3, 16). Door uw loutere verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een persoonsgebonden vrees aan te tonen. U haalt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u omwille van uw Hazara herkomst een risico loopt persoonlijk vervolgd te worden in Afghanistan en bevestigt dat u naast de door u bij de DVZ en op het CGVS uiteengezette problemen

geen andere concrete problemen heeft (CGVS, p. 5, p. 19). Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst en jarenlange verblijf in Kabul, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld (CGVS, p. 3 & p. 6).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het

Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij stelt ook dat er een appreciatiefout begaan werd.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

"SCHENDING VAN ART. 48/3, 48/4, 48/6, en 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, VAN HET ART. 1, 2 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28 JULI 1951 EN ART. 3 EVRM. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT IN SAMENHANG MET DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT ALS ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL, SCHENDING APPRECIATIEBEVOEGDHEID

In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot het weigeren van de vluchtelingenstatus en het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.

Wat betreft de vluchtelingenstatus :

Het CGVS stelt vooreerst dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het tijds kader waarin de activiteiten van zijn broer voor Hezb-e-Wahdat zich afspeelden en verzoekers verklaringen zouden niet overeenkomen met objectieve geschiedkundige informatie over Afghanistan.

Vervolgens zou verzoeker tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in het jaar tot enkele maanden voor zijn vertrek en geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan.

Het CGVS besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen en bijgevolg is verzoeker er niet in geslaagd zijn vrees voor vervolging door de Taliban aannemelijk te maken.

De door verzoeker neergelegde documenten zouden de appreciatie van het CGVS niet veranderen.

De medische documenten die verzoeker neerlegde (attest dokter, attest spoedopname ziekenhuis, afspraak neuropsychiatrie, voorschrift hersenscan en een brief van de dienst hematologie) en de medische problemen die hieruit blijken, zouden volgens het CGVS geen verband houden met de door verzoeker aangehaalde feiten waardoor hij Afghanistan heeft verlaten.

Als laatste stelt het CGVS dat het behoren tot een minderheidsgroep (Hazara) op zich geen bewijs is van nood aan bescherming.

Het CGVS heeft bij de beoordeling van een asielaanvraag weliswaar een grote appreciatiebevoegdheid, zij het dat er toch bepaalde grenzen zijn aan die bevoegdheid, die in casu duidelijk overschreden zijn.

Bij de motivatie van de bestreden beslissing (inconsistente en tegenstrijdige verklaringen) wordt er op geen enkele manier rekening gehouden met de medische problemen van verzoeker.

Het CGVS stelt enkel dat de medische problemen geen verband houden met de door verzoeker aangehaalde feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan.

Echter, stelt het CGVS zich nergens de vraag of die inconsistente en tegenstrijdige verklaringen een oorzaak kunnen vinden in de medische problemen van verzoeker.

Immers, alvorens het gehoor werd aangevat, wees de raadsman van verzoeker op de medische problemen van verzoeker die mogelijks een impact zouden kunnen hebben op het goede verloop van het gehoor :

Verzoeker is in het verleden namelijk slachtoffer geworden van een explosie en heeft hier blijvend letsel aan overgehouden. Verzoeker heeft brandlittetekens over de helft van zijn lichaam, kan moeilijk stappen, heeft amper gehoor langs zijn rechterkant en heeft mogelijks hersenletsel opgelopen. Verzoeker werd nadien ook geconfronteerd met epilepsie aanvallen. (zie medische dossier stuk 7) Verzoeker komt zeer nerveus en gestresseerd over omdat hij steeds angst heeft een aanval te krijgen, hetgeen juist kan worden opgewekt door te veel stress. Verzoeker komt ook zeer verward over en slaagt er niet in een overzichtelijk en samenhangend relaas te vertellen.

Verzoeker heeft bij aanvatting van het gehoor zelf gewezen op zijn medische problemen en dit gestaafd met de nodige documenten. Hieruit blijkt o.m. dat hij verschillende onderzoeken heeft lopen o.m. op vlak van neuropsychiatrie.

Aan het einde van het gehoor heeft de raadsman van verzoeker gesteld dat verzoeker weliswaar aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan, door op alle vragen te antwoorden en zijn relaas met de nodige stukken te staven, maar dat verzoeker zeer verward overkwam.

Uit medische literatuur blijkt immers dat epilepsie een impact heeft op het geheugen en tot geheugenstoornissen kan leiden. Bij patiënten waarbij aanvallen het gevolg zijn van een vastgestelde hersenbeschadiging is dit risico groter. Daarenboven kunnen geheugenproblemen het gevolg zijn van bijwerkingen van anti-epileptica, hetgeen verzoeker ook als medicatie inneemt. (zie medisch dossier stuk 7)

Bijgevolg is er in voorliggend geval een schending van de motiveringsplicht en appreciatiebevoegdheid, en er is derhalve een schending van de conventie, de artikels 48/3, 48/6, in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoeker, die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten, weerlegt.

Wat betreft het subsidiaire beschermingsstatuut :

Los van het feit of verzoekers relaas geloofwaardig wordt bevonden of niet, staat het vast dat verzoeker zijn land heeft ontvlucht, niet enkel omwille van zijn verklaarde persoonlijke problemen, maar tevens omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die steeds slechter wordt.

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Dehkor Delawar, district Sheikh Ali, provincie Parwan, vanwaaruit hij op zijn twaalfde naar de provincie Kabul verhuisde.

Volgens de COI van 23 juni 2017 (p 43 e.v.) wordt de provincie Kabul beschouwd als een van de onveiligste gebieden in Afghanistan.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor eveneens gewezen op de vele (veiligheids-)problemen in zijn regio.

Daar de afkomst van verzoeker niet in vraag werd gesteld door het CGVS, zou verzoeker in principe recht hebben om het statuut van subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Echter, meent het CGVS dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt, namelijk Kabul city.

Volgens het CGVS, die meent zich te baseren op 'actuele en objectieve' informatie, zou blijken dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk zou zijn.

Op basis van het rapport 'UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum- seekers from Afghanistan' van 19 april 2016 en de COI van 6 juni 2017, zou Kabul een redelijk vestigingsalternatief zijn, ook al blijkt uit deze bronnen dat Afghanistan, in het algemeen, beschouwd wordt als een land in oorlog met een steeds verslechterende veiligheidssituatie en dat Kabul (net als andere provinciale hoofdsteden), in het bijzonder, geteisterd wordt door het ene veiligheidsincident na het andere...

Toch meent het CGVS dat verzoeker veilig kan terugkeren en zich veilig kan vestigen in Kabul City.

Verzoeker dient er hier nogmaals op te wijzen dat hij gehandicapt is, lijdt aan epilepsie en medicatiebehoevend is. Het is zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker eens teruggekeerd in Afghanistan, zich zonder problemen kan vestigen in Kabul city aangezien het praktisch gezien moeilijk zal zijn werk te vinden en daarenboven behoort verzoeker tot een van de meest gediscrimineerde etnische en religieuze minderheidsgroep in Afghanistan (Hazara), hetgeen hem ongetwijfeld parten zal spelen (zie bovengenoemde guidelines).

Conclusie is echter dat het CGVS verzoeker onverwijld naar oorlogsgebied wil terugsturen. Immers, indien verzoeker zou terugkeren naar Kabul komt hij in een zeer volatile situatie terecht. Het CGVS wijst zelf in de bestreden beslissing op de onveilige situatie aldaar (voornamelijk in de vorm van talloze aanslagen). Bovendien heeft verzoeker in Kabul city zelf geen familieleden of kennissen om op terug te vallen. Ook de UNHCR wijst er in de guidelines (p. 84) op dat het terugvallen op 'traditional support mechanisms provided by family members' ook effectief moet zijn om in overweging te kunnen worden genomen.

(zie o.a. COI van 23 juni 2017 p. 39 e.v. ; Amnesty International, Afghanistan Kabul bombing is horrific act of deliberate violence, 31.05.2017, www.amnestv.org; Human Rights Watch, Another day, another bomb in Kabul, 31.05.2017, www.hrw.org ; UN assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan Annual report 2016, protection of civilians in armed conflict, febr. 2017 en quarterly report, april 2017 : "Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces.") En hoogstwaarschijnlijk zal hij een van de vele 'internally displaced persons' (IDP's) worden. (zie o.a. COI van 23 juni 2017 p 43 e.v.)

Talloze verslagen en rapporten van Internationale Humanitaire organisaties wijzen op de schrijnende toestand waarin teruggekeerde vluchtelingen en IDP's leven door gebrek aan water, voedsel, vestiging, werk, medische zorg, etc. Gelet op de psychologische problemen waarvoor verzoeker in behandeling is, lijkt het onverstandig verzoeker naar dergelijke situatie terug te sturen.

(zie o.a. Amnesty International, Afghanistan number of people internally displaced by conflict doubled to 1.2 million in just three years, 31.05.2016 : "Even after fleeing their homes to seek safety, increasing numbers of Afghans are languishing in appalling conditions in their own country, and fighting for their survival with no end in sight. [...]

Amnesty International's research found that despite the promises made by successive Afghan governments, internally displaced people (IDPs) in Afghanistan continue to lack adequate shelter, food, water, health care. and opportunities to pursue education and employment.[...]

Their situation has dramatically worsened over the past years, with less aid and essentials like food available. A new National IDP Policy launched in 2014 could be a lifeline to those displaced but has hardly been implemented at all — stymied by alleged corruption, lack of capacity in the Afghan government and fading international interest. [...]

Since being forced to leave their homes, IDP children's education has been interrupted and adults have been reduced to chronic unemployment")

Waarom houdt het CGVS vol dat verzoeker zich toch veilig kan vestigen in Kabul city, hetgeen bezwaarlijk als veilig kan worden bestempeld, en zonder te moeten leven in erbarmelijke omstandigheden?

Simpelweg omdat dit een politieke beslissing is, gebaseerd op de illusie dat de provinciehoofdsteden als veilig te beschouwen zijn, die geen rekening houdt met de menselijke kant van het verhaal en de vele burgerslachtoffers die ook in de hoofdsteden te bertreuren vallen en dit in ruil voor beloofde monétaire steun van de EU aan Afghanistan. Door hier gevolg aan te geven negeert het CGVS de vele internationale verslagen/rapporten (enkel hierboven geciteerd - de lijst in onuitputbaar) die wijzen op de onveilige situatie, die ook geldt in de hoofdsteden en de moeilijke omstandigheden voor

teruggekeerde vluchtelingen/IDP's om te overleven in de provinciehoofdsteden, zoals o.m. Kabul. (zie o.a. the New York Times, Europe makes deal to send Afghans home, where war awaits them, 05.10.2016, www.nvtimes.com: Amnesty International, annual report 2016/2017 Afghanistan, www.amnestv.org)

Nochtans dient het CGVS beschouwd te worden als een onafhankelijke asielinstantie...

Stelde de UNHCR in zijn guidelines (p.83) niet dat dat er slechts sprake kan zijn van een vestigingsalternatief indien het voor verzoeker mogelijk is te leven 'in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory and unpredictable ' ?

Bijgevolg, kan het CGVS niet stellen dat Kabul City een redelijk vestigingsalternatief is, zonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de motiveringsplicht te schenden."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze vreest vermoord te worden door de taliban. De verzoekende partij geeft aan dat haar jongere broer zich rond zijn vijftiende aansloot bij de Hezb-e-Wahdat partij. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar zou willen vermoorden omdat haar broer die gedurende drie jaar adjunct-commandant was van Sayed Sarwar drie talibanstrijders omgebracht heeft. De taliban zou aan de oom van de verzoekende partij meegedeeld hebben dat ze de dood van de drie talibanleden zouden vergelden door drie personen van verzoekers familie te doden. De verzoekende partij verklaart dat ze daarna twee dreigbrieven bij haar thuis in Kaboel ontvangen heeft. Na ontvangst van de eerste brief zou de verzoekende partij naar het huis van haar schoonvader verhuisd zijn. De verzoekende partij verklaart vervolgens dat de neef van de talibancommandant A. M., die tevens verzoekers buurman was, haar aangeraden heeft het grondgebied te verlaten daar de taliban de verzoekende partij wou ombrengen. Drie dagen na ontvangst van de tweede brief van de taliban, in de maand sunbula (oktober) van het jaar 2015, verliet de verzoekende partij Afghanistan.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een taskara, een zwart-wit foto van haar broer, een attest van een huisarts, een attest van een spoedopname in het ziekenhuis op 13 december 2016, een bevestiging van een afspraak op de dienst Neuropsychiatrie, een voorschrift voor een IRM-hersenscan en een brief van de dienst Hematologie.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat een deel van de voorgelegde documenten - met name haar taskara - persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. De zwart-wit foto van de zogenaamde broer van de verzoekende partij is op zich geen sluitend bewijs van het voorgehouden vluchtrelaas van de verzoekende partij. Het attest van een huisarts, een attest van een spoedopname in het ziekenhuis op 13 december 2016, een bevestiging van een afspraak op de dienst Neuropsychiatrie, een voorschrift voor een IRM-hersenscan en een brief van de dienst Hematologie hebben evenmin betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Gelet op de summier inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat omdat:

- de verzoekende partij inconsistente verklaringen afgelegd heeft over het tijds kader waarin de activiteiten van verzoekers broer voor de Hezb-e-Wahdat zich afspeelden en de verklaringen van de verzoekende partij niet stroken met objectieve geschiedkundige informatie over Afghanistan.
- de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in het jaar tot enkele maanden voor haar vertrek.
- de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de redenen dat zij door een talibancommandant vervolgd werd.
- het weinig plausibel is dat de taliban de verzoekende partij middels één of twee brieven zou verwittigen van hun intenties om de verzoekende partij te doden.
- Met betrekking tot de Hazara-afkomst van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat de verzoekende partij geen persoonsgebonden vrees aantoonde.

De verzoekende partij tracht voormelde tegenstrijdigheden en inconsistente verklaringen te weerleggen door te wijzen op het gegeven dat zij slachtoffer geweest is van een explosie en hier blijvende letsels aan overgehouden heeft. De verzoekende partij wijst erop dat zij brandlittekens over de helft van haar lichaam heeft, moeilijk kan stappen, amper gehoor heeft langs de rechterkant en mogelijk een hersenletsel opgelopen heeft. De verzoekende partij werd nadien ook geconfronteerd met epilepsie aanvallen. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij ook dat epilepsie geheugenstoornissen kan veroorzaken. De verzoekende partij tracht dit laatste te staven aan de hand van een samenvatting van een lezing van M. Hendriks, een klinisch neuropsycholoog en een tekst van de website van de epilepsieliga. Uit voormelde teksten blijkt dat mensen met epilepsie in hun dagelijks leven problemen kunnen hebben met hun geheugen. In welke mate dat het geheugen bij de mensen met epilepsie wordt verstoord, is afhankelijk van de plaats in de hersenen waar de aanval zich voordoet. Ook het aanvalstype en de aanvalsfrequentie kunnen een invloed hebben. De neuropsycholoog M. Hendriks preciseert ook dat om meer duidelijkheid te hebben over de vraag of de persoonlijke geheugenklachten gebaseerd zijn op een daadwerkelijk slechter functionerend geheugen als gevolg van de epileptische aanvallen, de bijwerkingen van de anti-epileptica, of dat er een andere reden aan ten grondslag ligt, is het belangrijk dat de werking van uw geheugenfuncties eerst neuropsychologisch wordt onderzocht. Uit voormelde informatie blijkt niet dat elke epilepsiepatiënt aan een geheugenprobleem lijdt. *In casu* heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nooit aangegeven dat zij geheugenproblemen heeft. Ook blijkt dit evenmin uit de medische attesten die voorliggen. Daarenboven blijkt uit de ontslagbrief van 18 april 2017 dat *“le scanner cérébrale est rassurant”*. Er wordt bijgevolg ook niet aangetoond dat de verzoekende partij heden een hersenletsel heeft ten gevolge van zijn aandoening dat op epilepsie lijkt waardoor er sprake kan zijn van geheugenproblemen. Met een dergelijk betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Na grondige lezing van het administratief dossier hecht de Raad geen geloof aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over het tijds kader waarin de activiteiten van uw broer voor Hezb-e-Wahdat zich afspeelden en uw verklaringen helemaal niet stroken met objectieve geschiedkundige informatie over Afghanistan. U verklaart dat uw broer zich rond zijn vijftiende aansloot bij Hezb-e-Wahdat (gehoorverslag CGVS, dd. 20.07.2017, p. 14) en dat hij ongeveer 18 maanden voor uw interview bij de DVZ op 28 januari 2016, rond zijn 24e (verklaring DVZ,*

28.01.2016, vraag 17), omkwam in een hinderlaag van de taliban in de streek van Sheikh Ali (CGVS, p. 14, vragenlijst CGVS, vraag 5). U situeert de activiteiten van uw broer voor Hezb-e-Wahdat m.a.w. ongeveer tussen 2005 en 2014. Anderzijds spelen de verschillende gebeurtenissen die u aanhaalt zich meer dan een decennium eerder af dan de levensloop die u van uw jongere broer schetst. U spreekt van de gevechten die in Kabul aan de gang waren tussen Hezb-e-Wahdat, Shorai Nezar, Hezb-Islami, Ittihad en Jamiat, waardoor uw broer besloot zich aan te sluiten bij Hezb-e-Wahdat (CGVS, p. 14). De burgeroorlog in Kabul tussen die verschillende fracties speelde zich echter in 1992-1996 af (zie administratief dossier). U verklaarde bij de DVZ dat uw broer een commandant was bij Hezb-e-Wahdat toen de taliban Kabul innam (vragenlijst CGVS, vraag 5). De taliban nam echter reeds in het jaar 1996 de macht over in Kabul (zie administratief dossier). Ook verklaarde u dat uw broer samen met S. S. (...), de commandant van Hezb-e-Wahdat gedood werd door de taliban, terwijl objectieve informatie in het dossier aantoont dat de welgekende Hezb-i-Wahdat commandant S. S. (...) in 1998 reeds gedood werd door interne twisten in de Wahdat-fracties. U verklaart verder zelf dat de foto van uw toen 23-jarige broer genomen is in een periode zonder camera of televisie (CGVS, p. 14). Deze verklaring valt niet te rijmen met uw hierboven beschreven verklaringen dat uw broer in 2014 op 24-jarige leeftijd gedood zou zijn. Uit uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat de activiteiten van uw jongere broer bij Hezb-e-Wahdat zich ongeveer twintig jaar geleden afgespeeld hebben. Het is weinig aannemelijk dat de taliban, omwille van feiten die uw jongere broer gepleegd zou hebben ten tijde van de burgeroorlog, twintig jaar later zich plots zou willen wreken op u en uw familie.

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in het jaar tot enkele maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 17-18; vragenlijst CGVS, vraag 5) en geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuit gehaald wordt. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de talibancommandant die uw leven bedreigde P. S. (...) heette, ook wel mullah S. (...) genoemd (vragenlijst CGVS, dd. 28.01.2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de talibancommandant die u naar het leven stond mullah A. M. (...) heette, die werkte voor mullah malek G. (...) (CGVS, p. 7, 16-17). U bevestigt tijdens het gehoor geen andere bedreigingen ontvangen te hebben (CGVS, p. 16). Op geen enkel moment tijdens het gehoor vermeldt u P. S. (...) of mullah S. (...). Van een asielzoeker die vervolging vreest in zijn land van herkomst wordt verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over zijn vervolgers. Het feit dat u nalaat dit te doen, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Bij de DVZ verklaarde u vervolgens dat deze talibancommandant, P. S. (...), u na de dood van uw broer drie brieven zond (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u aanvankelijk, en meermaals, één brief ontvangen te hebben (CGVS, p. 5, 16), waarna u deze verklaring bijstelt en verklaart eigenlijk twee brieven ontvangen te hebben (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, spreekt u opnieuw van slechts één brief (CGVS, p. 18). U probeert uw tegenstrijdige verklaringen uit te leggen door de tolk die u bijstond tijdens het interview op de DVZ te beschuldigen van leugens (CGVS, p. 18). Deze verklaring kan uw geloofwaardigheid vanzelfsprekend niet herstellen. Het verslag van het interview bij de DVZ werd u immers ook voorgelezen in het Dari, waarna u het ondertekende. Bovendien zijn zoals hierboven aangehaald uw verklaringen doorheen uw gehoor op het CGVS over het aantal brieven dat u ontving eveneens tegenstrijdig.

Verder verklaarde u bij de DVZ dat de neef van de talibancommandant u bedreigd had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat de neef van de talibancommandant u gewaarschuwd had dat de taliban u wilde doden en u geadviseerd had om te vluchten (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ de naam van de neef van de talibancommandant niet te kennen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer dat de neef van de talibancommandant een buurman van u was die mullah Khair Mohammad heette, en dat hij nadat hij de taliban verlaten had bij een telecombedrijf aan de slag was gegaan en later is omgekomen bij een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 7, 16-17). Bij de DVZ verklaarde u vervolgens tot tweemaal toe dat de neef van de talibancommandant persoonlijk naar u was toegekomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor benadrukt u echter, op de vraag te vertellen over het bezoek van de neef van de talibancommandant, dat hij enkel een brief gedropt had bij u thuis toen u op een huwelijksceremonie was en dat u hem niet gezien had (CGVS, p. 17). Vreemd, gezien u voordien nog had verklaard dat hij op uw deur had geklopt en u adviseerde te vertrekken en te ontsnappen (CGVS, p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u in uw voorgaande interview bij de DVZ verklaard te hebben persoonlijk met de neef van de talibancommandant gesproken te hebben (CGVS, p. 18). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen doet echter geen

afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien legt u hierover tijdens uw gehoor op het CGVS eveneens tegenstrijdig verklaringen af.

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over waarom de talibancommandant u vervolgde. Bij de DVZ verklaarde u dat in de talibanbrieven stond dat uw broer vier talibanstrijders vermoord had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer tot driemaal toe dat uw broer drie talibanstrijders gedood zou hebben (CGVS, p. 10, 13, 17) en eenmalig van drie à vier talibanstrijders (CGVS, p. 16). Het mag verbazen dat u niet met zekerheid zou kunnen zeggen wat de reden was waarom uw vervolgers met u wensten af te rekenen. U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over wie van uw familie gevisieerd werd door mullah A. M. (...). Bij de DVZ verklaarde u dat in de brieven stond dat u en uw vader vermoord zouden worden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer dat ze uw vader niets deden omdat hij oud was en vanzelf zou sterven (CGVS, p. 17). Uw verklaringen over wie wel en niet gevisieerd werd door mullah A. M. (...) zijn eveneens weinig plausibel. Zo verklaart u dat de taliban de door uw broer omgebrachte talibanstrijders zou wreken door drie personen van uw familie te doden (CGVS, p. 16). U verklaart echter dat uw oom langs vaderszijde, nochtans een volwassen mannelijk familielid, niet bedreigd werd (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe dat kwam, verklaart u dat hij niets verkeers gedaan had (CGVS, p. 17). Daarna verklaart u dat hij niet gevisieerd werd omdat hij een oude man was (CGVS, p. 17). Waarom u, uw echtgenote en drie kinderen, die evenmin iets te maken hebben met de dood van de drie talibanstrijders door toedoen van uw broer, dan wel een doelwit zouden zijn voor de taliban mag een raadsel heten. U verklaart dat uw echtgenote en kinderen regelmatig van huis veranderen in Kabul en dat uw echtgenote 's nachts in het geheim naar het huis van uw vader gaat (CGVS, p. 3-4, 8). U zou uw echtgenote vragen of ze niet lastig gevallen wordt en zij en uw kinderen zouden een ondergedoken bestaan leven waarbij uw kinderen sinds vier à vijf jaar niet meer naar school gaan en zij overdag niet buiten komen (CGVS, p. 8-10). U stelt dat de taliban, indien deze zou weten waar uw echtgenote en kinderen zich bevonden, hen zou vermoorden (CGVS, p. 18). Het is weinig plausibel dat u overtuigd zou zijn van de barmhartigheid van de taliban ten opzichte van uw vader en oom langs vaderszijde, maar niet ten opzichte van uw echtgenote en kinderen waarvan de oudste slechts twaalf jaar oud is en de jongste zes geworden is (CGVS, p. 4, 9).

Tot slot is het weinig plausibel dat de taliban u middels één of meerdere brieven zou verwittigen van hun intenties om u te doden (CGVS, p. 5, 16, 17). Het waarschuwen van een gevisieerd persoon dat men zich zal wreken door hem te doden werkt in het algemeen immers contraproductief voor het welslagen van het plan op wraak. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u weinig verhelderend dat ze het zo zeiden omdat ze van de regio zijn en herhaalt u dat ze een brief zonden wanneer u niet thuis was (CGVS, p. 17).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk te maken.

[...]

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw Hazara herkomst (CGVS, p. 16, 18), moet vooreerst worden gesteld dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 16 april 2016 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst naar een aanslag in Ghazni waarbij Hazara's omkwamen (CGVS, p. 18) en u stelt dat Hazara's onderweg altijd tegengehouden worden (CGVS p. 3, 16). Door uw loutere verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een persoonsgebonden vrees aan te tonen. U haalt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u omwille van uw Hazara herkomst een risico loopt persoonlijk vervolgd te worden in Afghanistan en bevestigt dat u naast de door u bij de DVZ en op het CGVS uiteengezette problemen geen andere concrete problemen heeft (CGVS, p. 5, p. 19). Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij beperkt het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan verzoeker dan ook niet worden toegekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat “Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.” Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij samen met haar gezin jarenlang in Kaboel-stad verbleven heeft voor haar vertrek uit Afghanistan, dient de situatie in Kaboel onderzocht te worden. Met betrekking tot de situatie in Kaboel stelt het EASO Country Guidance van juni 2018 dat de op basis van de indicatoren er mag geconcludeerd worden dat willekeurig geweld in de provincie Kaboel plaatsvindt. Een ernstig risico op schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld te worden op grond van persoonlijke elementen, daar het willekeurig geweld in de stad Kaboel niet van die aard is dat elke burger die in Kaboel-stad verblijft, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. In de nota met opmerkingen wordt terecht gesteld dat: “Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collatéral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen, in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten." Bijgevolg blijkt er inderdaad niet dat burgers in de stad Kaboel louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precarie socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Uit de EASO guidance note van juni 2018 (p. 94) blijkt dat de gezondheidstoestand en mogelijke geestelijke of lichamelijke gebreken persoonlijke omstandigheden vormen die meegenomen kunnen worden in de beoordeling of er sprake is van een verhoogd risico. Profielen die een risico lopen op een verhoogd risico zijn onder meer burgers die minder in staat zijn om het risico op willekeurig geweld te vermijden daar ze niet de mogelijkheid hebben om zich tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, zoals personen met een lichamelijk of geestelijke handicap of met een ernstige ziekte; of personen die niet volledig in staat zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stellen aan de risico's van willekeurig geweld, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat?

In casu blijkt dat de verzoekende partij verschillende brandwonden heeft (zie administratief dossier, stuk 12, attest huisarts uit 2017). De verzoekende partij preciseert dat dit het gevolg is van een explosie. De protection officer geeft in het gehoorverslag ook aan dat de verzoekende partij een vervormde voet en een verkrampde hand heeft (gehoorverslag p.12). De verzoekende partij licht haar gehoorprobleem voorts toe. Ook heeft de advocaat van de verzoekende partij aan het begin van het gehoor aangegeven dat haar cliënt aan epilepsie lijdt. De verzoekende partij geeft tijdens het gehoor ook aan dat zij vier à vijf keer naar het ziekenhuis gegaan is. Tijdens het gehoor beschrijft de verzoekende partij ook haar laatste aanval (gehoorverslag p.13). De verzoekende partij legt ook de volgende stukken voor: een attest van een spoedopname in het ziekenhuis op 13 december 2016, een bevestiging van een afspraak op de dienst Neuropsychiatrie, een voorschrift voor een IRM-hersenscan en een brief van de dienst Hematologie die ze gekregen heeft bij ontslag uit het ziekenhuis na een verblijf in het ziekenhuis van 15 april tot en met 18 april 2017 waarin onder meer melding wordt gemaakt van een *“malaise évoquant une crise d'épilepsie.”* Tot slot verklaart de verzoekende partij dat de arts uit het centrum haar dagelijks ziet (gehoorverslag p.13) en dat ze medicijnen dient te nemen. Noch uit de bestreden beslissing noch uit de aanvullende nota blijkt dat met de voormelde elementen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de persoonlijke elementen in het kader van de subsidiaire bescherming ten aanzien van Kaboel-stad. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot voormelde elementen aangegeven dat *“Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet - wat geen verzoek om internationale bescherming betreft - kan indienen, ontslaat de verwerende partij niet van het gegeven dat zij dient te onderzoeken of er persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet die tot gevolg hebben dat de verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. *In casu* worden de verschillende aandoeningen van de verzoekende partij door de verwerende partij niet betwist. Gelet op het gehoorprobleem van de verzoekende partij die niet betwist wordt door de verwerende partij, het gegeven dat zij een verkrampde hand en een vervormde voet heeft zoals aangegeven door de protection officer in het gehoorverslag, dat er reeds verschillende spoedopnames gebeurd zijn, dat er sprake is van een *“malaise évoquant une crise d'épilepsie”* die verder onderzocht wordt, blijkt dat door het geheel van deze elementen redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in de stad Kaboel minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Bijgevolg loopt de verzoekende partij door haar fysieke aandoeningen in Kaboel een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op nog steeds precare, complexe en ernstige situatie in Kaboel, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoekende partij in vergelijking met andere burgers in Kaboel over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat de verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld in Kaboel.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is in Kaboel, is de Raad van oordeel dat *in casu* de verzoekende partij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS